

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (Fotògraf).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marresma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alicant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, J. Amengual, L.L. Bonada, F. Bueno, F. P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sibera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J.Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C.Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Algèria, al costat de casa

Els esdeveniments de les darreres setmanes a Algèria han posat entre l'espasa i la paret la bona consciència liberal d'Europa. D'ençà del "colp d'estat constitucional" i de la suspensió de les eleccions, els portaveus polítics i els mitjans de comunicació d'aquesta part del Mediterrani s'han trobat davant d'una contradicció d'aparença insoluble: ¿com condemnar l'anul·lació per la força d'una victòria electoral, tot condemnant alhora els vencedors de les eleccions? ¿Es pot esclafar un procés democràtic, a fi de preservar-lo per al futur? ¿És preferible una dictadura militar amb "vocació" democràtica, o un govern legítimament democràtic amb vocació de dictadura? Els governs europeus, com era d'esperar, han pagat tribut verbal als principis, i s'han felicitat de veure'ls conculcats en la pràctica. Han lamentat formalment la interrupció de les eleccions, però han acceptat de bona gana l'acció dels interruptors. Per realisme, potser, però més encara per simple por.

Fet i fet, els governs democràtics no fan de la democràcia una qüestió de principi en les relacions internacionals. Tracten cordialment tota mena de dictadors, i mantenen excel·lents lligams amb els règims més autoritaris i repressius: per exemple, amb les monarquies d'Aràbia, on el rigor de la llei islàmica s'aplica sense esclatxes ni reserves. Aràbia Saudita és més profundament i corànicament fonamentalista del que podria ser mai cap règim islàmic a Algèria. I tanmateix, no desperta cap por ni cap recel, i raríssimament alguna objecció ideològica o moral: és un aliat segur, un país d'ordre, i un client i proveïdor garantit. El contrari d'Algèria.

Un eventual règim islàmic algerià no suscitaria tampoc cap objecció seriosa, si no fóra que portarà com acompanyament immediat el desordre, la inseguretat i la falta de garanties comercials. Aràbia ha estat sempre "integrista" i tancada. Algèria, de grat o per força, fa segle i mig que s'està europeitzant, socialment i cultu-

ralment. Això significa que, si la meitat de la població per il·luminació religiosa, per despit o per pura frustració està a favor de l'integrisme islàmic, l'altra meitat té por de patir-ne l'aplicació. Cosa que porta a un enfrontament civil de conseqüències imprevisibles (i possiblement amb repercussions des de Marroc fins a Egipte).

Europa té por, per tant. Sobretot l'Europa del sud, França, Itàlia, Espanya, el mediterrani, els Països Catalans. És una por sense misericòrdia, una por perfectament egoista: por d'una guerra civil o d'una eventual guerrilla— que ens podria deixar sense gas natural, por d'un règim que seria hostil i incompreensible. I por sobretot, encara que no es diu tant, de la "invasió": ¿quants centenars de milers, o quants milions d'algerians fugirien d'un règim integrista?, ¿i si es fa més profund encara el desastre econòmic?, ¿i si la població, religiosa i pobra, es duplica en vint anys, i es triplica en trenta? Algèria no és Aràbia. I a més, està molt prop de les nostres costes. No és un país remot: és un veí. Però els governs i les societats d'Europa no hi han volgut cap relació de veïnatge, han preferit colonitzar-la, explotar-la, vendre car i comprar barat, instal·lar-se en el confort i oblidar els veïns pobres. I per tot això caldrà pagar un preu. No se sap quin, però caldrà pagar.

